

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 013219 15 Увп
Бања Лука, 20.9.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрше, као предсједника вијећа, Желимира Барића и Страхиње Ђурковића, као чланова вијећа, уз судјеловање Душке Мутић као записничара, у управном спору по тужби М.М. из С.М., ... (у даљем тексту: тужилац), против акта број: 16-03/2-1-1-560-942/10 од 28.10.2013. године туженог Министарства ... РС, (у даљем тексту: тужени) у предмету личне инвалиднине, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број: 11 0 У 013219 13 У од 22.12.2014. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.9.2017. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом, одбијена је тужба против акта туженог ближе означеног у уводу ове пресуде којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења Административне службе Начелника општине О.Л., број 03/5-560-251 од 30.12.2009. године као неоснована и у поступку ревизије се мијења рјешење од 30.12.2009. године, тако да се тужиоцу утврђује својство ратног војног инвалида по основу болести погоршаних за вријеме вршења војних дужности у ВРС, умјесто по основу рањавања како је било признато првостепеним рјешењем, а на остали дио првостепеног рјешења се даје сагласност.

У образложењу пресуде нижестепеног суда се наводи да је тужени рјешавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног рјешења од 30.12.2009. године, исту одбио као неосновану и у поступку ревизије првостепено рјешење измијенио на начин да је тужиоцу утврдио статус ратног војног инвалида по основу болести погоршане за вријеме вршења војних дужности у ВРС, а не на основу рањавања, како је то било претходно утврђено првостепеним рјешењем. Наводи се да је оспорени акт донесен на основу налаза и мишљења другостепене лљкарске комисије број: 784/13 од 2013. године у којем је тужилац цијењен по оцјенској тачки Т-246-70% због оштећења функције срца, која болест је неспорно проузрокована ратним околностима, па како се ради о мултифакторијално условљеном обољењу на које су утицале ратне околности, па се с обзиром на дужину боравка у рату, услове ратовања и старосну доб тужиоца, утицај околности вршења војне дужности у рату утврђује 50% у односу на генетске факторе, који утичу 50%, па је укупан војни инвалидитет тужиоца по овој тачки утврђен од 40%. Даље се наводи да је комисија тужиоца цијенила и по оцјенској тачки Т-230- б- 50% по основу болести за клинички утврђени тешки неуротски поремећај, на који је као за мултифакторијално обољење утврђен утицај околности

вршења војне дужности у рату 50% па је укупан војни инвалидитет по овој тачки код тужиоца утврђен 30%, тако да укупан војни инвалидитет по основу болести износи 60%. Наводи се да је тужени прихватио овај налаз као потпун, јасан и образложен у смислу члана 5. Правилника о раду љекарских комисија за оцјену војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број: 100/2, у даљем тексту: Правилник о раду љекарских комисија), и оцијенио да је у складу са оштећењем организма тужиоца извршена оцјена војног инвалидитета у складу са одредбама Правилником о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број: 22/93, у даљем тексту: Правилник), па је са таквим ставом туженог сагласан и суд.

У благовремено поднесеном захтјеву за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац оспорава наведену пресуду из разлога садржаних у одредби члана 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Истиче да је тужени приликом одлучивања по његовој жалби погрешно примијенио „члан 10. важећег Правилника“ који није у складу са Уставом Републике Српске, јер је Уставни суд Републике Српске својом одлуком број: У-83/12 од 25.9.2013. године, објављеној у „Службеном гласнику РС“ број 86/13, утврдио да члан 10. став 1., 2. и 3. Правилника о утврђивању процента војног инвалидитета („Службени гласник РС“ број 102/12 и 116/12, у даљем тексту: Правилник из 2012. године) није у складу са Уставом Републике Српске. Наводи да је у 2. ставу оспореног акта инвалидност одређена на основу болести, а не на основу рањавања у рату, који став прихвата и нижестепени суд, а из медицинске документације у спису произилази да је његова инвалидност наступила због посљедица рањавања и болести у рату. Истиче да је био здрав прије почетка рата из којег је „изашао“ болестан са трајним обољењима, које посљедице „осјећа“ и данас, посјећујући докторе: кардиолога, неуролога и ендокринолога, посебно наводећи обољење срца, јер очекује уградњу бајпаса. Предлаже да се захтјев уважи и „поништи као незаконита пресуда Округног суда Бањалука број: 11 0 У 013219 13 У од 22.12.2014. године“.

У одговору на захтјев тужени истиче да су наводи из захтјева тужиоца цијењени у оспореном акту, као и од стране нижестепеног суда поводом покренутог управног спора.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев, те остале прилоге у списима предмета на основу одредбе члана 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Првостепеним рјешењем од 30.12.2009. године у поступку превођења укинута је рјешење истог органа број: 03/5-560-43/05 од 16.3.2005. године и ријешено тако да се тужиоцу као ратном војном инвалиду IV категорије са 80% војног инвалидитета утврђује својство ратног војног инвалида VI категорије са 60% војног инвалидитета по основу ране задобијене као припадник ВРС са правом на личну инвалиднину у мјесечном износу у проценту 41% од основа за обрачун мјесечних примања почев од 01.5.2008. године до 31.12.2009. године, а потом на личну инвалиднину војног инвалида VI категорије у мјесечном износу у проценту 24% од основа почев од 01.1.2010. године.

Оспореним актом одбијена је жалба тужиоца изјављена против рјешења од 30.12.2009. године као неоснована, а у поступку ревизије наведено првостепено

рјешење се мијења тако да се тужиоцу утврђује својство ратног војног инвалида по основу болести погоршаних за вријеме вршења војних дужности у ВРС, умјесто по основу рањавања, како је то било признато првостепеним рјешењем а на остали дио тог рјешења се даје сагласност. Побијаном пресудом одбијена је тужба и оснажен оспорени акт.

По оцјени овог суда побијана пресуда је правилна.

Оспорени акт у чињеничном смислу заснован је на налазу и мишљењу другостепене љекарске комисије од 22.10.2013. године из којег произилази да је дат након увида у медицинску документацију, спис предмета, те непосредним прегледом тужиоца у којем се констатује да је тужилац учесник у ОС ВРС од 14.12.1991. до 24.12.1995. године и да је рањен 20.4.1993. године од експлозије гранате. Нема медицинске документације везано за рањавање као и ток лијечења. Постоји налаз УЗВ срца у којем се наводи постојање ожилжних промјена као последице инфаркта. Цијени се по Т-246-70% због оштећења функције срца као последице миокарда као болести и по Т-230-б-50% због неуротског поремећаја као болести. По основу наведених болести (Т-246-70% и Т-230-б-50%) за које се не може поуздано закључити да је проузрокована под ратним околностима, али се може поуздано закључити да су ратни напори знатно утицали на њено погоршање, а које спада у групу мултифакторијално условљених обољења, из члана 10. Правилника којом је прописано да се болест чија је етиологија непозната или још није са сигурношћу утврђена која је условљена ендегеном урођеном или стеченом склоношћу не узима у обзир за утврђивање војног инвалидитета осим изузетно ако су се први знаци болести појавили под ратним околностима када се војни инвалидитет може признати дјелимично. Тако се по Т-246-70% и по Т-230-б-50% узима да је утицај околности вршења војне дужности у рату утицао са 50% (дужина боравка у рату, услови ратовања и старосна доб), у односу на генетски фактор који је заједно утицао 50% па се у складу са чланом 10. став 2. Правилника утврђује укупан војни инвалидитет по тачки Т-246- 40%, а по Т-230-б-30%, тако да укупан војни инвалидитет по основу болести износи 60% трајно уз примјену члана 4. став 1. Правилника. Наводи се да тужилац посједује медицинску документацију везано за неуротске сметње од 25.10.1993. године као и послје гдје се јавља због контролних прегледа и преписивања терапије. Нема основа за оцјену по основу рањавања - оштећење слуха и оштећења функције палца лијеве руке, јер не посједује ниједан медицински налаз везан за лијечење последица рањавања. Налаз аудиограма потиче из 1999. године без претходне медицинске документације.

Овакав налаз и мишљење другостепене љекарске комисије је потпун, јасан и довољно образложен и садржи све чињенице и околности које су са медицинског становишта од значаја за доношење правилног рјешења, у складу са чланом 5. став 2. Правилника о раду љекарских комисија и члана 10. став 1. до 3. Правилника јер се код тужиоца ради о обољењу оштећења функције срца као последице миокарда, као и обољења због тешког неуротског поремећаја, која обољења спадају у групу мултифакторијално условљених обољења, које се у смислу наведених одредаба не могу узети као основ за признање војног инвалидитета, али с обзиром да су се симптоми наведених болести појавиле под околностима вршења војне дужности у рату, тужиоцу је дјелимично признат и утврђен укупан војни инвалидитет по Т-246-40%, а по Т-230-б 30%, тако да укупан војни инвалидитет по ове двије оцјенске тачке примјеном члана 4. став 1. Правилника износи 60%.

По оцјени овог суда, другостепена љекарска комисија је дајући налаз и мишљење у погледу степена оштећења организма тужиоца по основу обољења насталих за вријеме вршења војне службе по Т-246 и Т-230-б Листе процента војног инвалидитета, дала довољно јасно и потпуно образложење о чињеницама одлучним за утврђивање својства ратног војног инвалида на основу расположиве медицинске документације, због чега се наводи тужиоца истакнути у захтјеву указују неоснованим.

На основу наведеног, овај суд налази да је оспореним актом на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примијењено материјално право. Образложење какво је дао тужени у оспореном акту, а потом суд у побијаној пресуди су јасни и потпуни и садрже разлоге који оправдавају одлуку којом се у поступку ревизије мијења првостепено рјешење од 30.12.2009. године тако да се тужиоцу утврђује својство ратног војног инвалида по основу болести погоршаних за вријеме вршења његових дужности у ВРС, умјесто по основу рањавања како је то било признато наведеним рјешењем.

Нису основани наводи из захтјева да је тужени погрешно примијенио „члан 10. важећег Правилника“ из разлога што је у конкретном случају примијењен Правилник (из 1993. године) који је био на снази када је донесено првостепено рјешење број: 02/6-560-201 од 11.7.1994. године Одсјека опште управе и борачко-инвалидске заштите Општине Српски Сански Мост, када је тужиоцу први пут признато својство ратног војног инвалида, јер Правилник из 1993. године, за разлику од Правилника из 2012. године, није био предмет оцјене уставности и законитости од стране Уставног суда Републике Српске, како се то погрешно наводи у захтјеву.

Код таквог стања ствари, по оцјени овог суда у побијаној пресуди није остварен разлог њене незаконитости предвиђен у одредби члана 35. став 2. ЗУС, па се на основу одредбе члана 40. став 1. истог члана захтјев одбија као неоснован.

Записничар
Душка Мутић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић